

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδιδόμενη κατὰ Παρασκευὴν.)

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Διατριβῶν ὁ στίχος λεπτά 25
Ἐιδιοποιήσεις καὶ ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπὴν

Ὁ Συντάκτης

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΙΟΜΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. Ν 14.
-Πληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν

Οἱ δικηγόροι εἰσὶ δημοῖοι ὑπάλληλοι;

Μεταξὺ τῶν, κατὰ τὴν τελευταίαν δημοτικὴν ἐκλογὴν, ἐκλεγθέντων ἐνταῦθα δημοτικῶν συμβούλων, εἰσὶ καὶ τινες δικηγόροι. Περὶ τούτων, ἤδη τὸ πρῶτον, ἐρρίφθη ἡ γνώμη, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐκλεγῶσι δημοτικοὶ σύμβουλοι κλπ. διότι εἰσὶ δημοῖοι ὑπάλληλοι, καὶ ἔδει νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὸν Νόμον παραιτούμενοι πρὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν, τούτου δὲ μὴ γενομένου ἡ ἐκλογὴ τῶν εἶνε ἄκυρος.

Βεβαίως, ἡ § δευτέρα τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ περὶ δημοκρασιῶν νόμου, τῆς 19 Νοεμβρίου 1864, σαφῶς ἀποφαίνεται, ὅτι «δὲν δύναται νὰ ἐκλεγῶσιν ἢ νὰ διατελῶσι Δήμαρχοι μὲν ἢ δημομαρξικοὶ πᾶρεδροι, οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιώματικοὶ τῆς ξηρᾶς ἢ τῆς θαλάσσης καὶ οἱ δημοῖοι ὑπάλληλοι: μέλη δὲ τοῦ δημοτικ. συμβούλου, οὐ μὲν οὖν οὐτοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπαρχιακοὶ σύμβουλοι, οἱ Δήμαρχοι καὶ Δημομαρξικοὶ πᾶρεδροι κλπ. Ὅτι λοιπὸν οἱ δημοῖοι ὑπάλληλοι δὲν δύναται νὰ ἐκλεγῶσι Δημοτικοὶ σύμβουλοι ἢ πᾶρεδροι πρὶν ἢ συμμορφωθῶσι τῷ νόμῳ, ἀποβαίνει ἀνεπίδεκτον πάσης ἀμφισβήτησεως, ἀφοῦ τόσῳ σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς τὸ παραταθὲν κείμενον τοῦ νόμου περὶ τούτου ἀποφαίνεται. Ἄλλ' ἐγείρεται ἀμφισβόλια καὶ ἀμφισβόλια σπουδαιστάτη, κατ' ἐμὴν κρίσιν, ἐὰν οἱ δικηγόροι εἰσὶ δημοῖοι ὑπάλληλοι, καὶ ἂν οἱ ἔροι, οἱ καθιστῶντες τινὰ δημοῖον ὑπάλληλον, συντρέχῳσι πάντες ἐπὶ τῶν δικηγόρων.

Ἐν ἄρθρῳ 142 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων φέρονται ἐπὶ λέξει τὰ ἐπόμενα. «Οἱ δικηγόροι εἰσὶ δημοῖοι ὑπάλληλοι, τῶν ὁποίων κύριον ἔργον εἶναι τούτο, ἐκεῖνο κλπ. Ἐφ' ἔσον ἡ διάταξις δὲν ἐκτιμᾶται ὀλοκλήρως καὶ ἀδιαιρέτως, τὸ συμπέρασμα δὲν δύναται ν' ἀντιστοιχῇ πρὸς τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν. Ἐκεῖνο τὸ, «τῶν ὁποίων κύριον ἔργον εἶνε κλπ.» εἰς δὲν ἀποχωρισθῆ ἀστόργως τοῦ πρώτου μέρους τῆς διατάξεως, τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ περιάψῃ διὰ χαρακτῆρος δημοῖου τοὺς δικηγόρους, μόνον ὅσον ἀφορᾷ τινὰ τῶν ἔργων τῶν, πρὸ πάντων ὅμως καὶ κυρίως, ὅπως καταστήσῃ αὐτοὺς ἰκανοὺς, νὰ ἐπικυρῶσιν ἀντίγραφον ἐγγράφων τῶν ἐκ τῶν ἐγγράφων ἐγγράφων καὶ τοῦτὸ ἐστὶ τὸ κυριώτερον τῶν ἔργων τῶν ὡς δημοῖων ὑπάλληλων. Ὡστε κατὰ τοῦτο μόνον καὶ ἐχαρακτήρισθη καὶ εἶνε δημοῖος ὑπάλληλος ὁ δικηγόρος, καὶ ἐφ' ἔσον περὶ τούτων δὲν πρόκειται, ἀποβάλλει τὸν δημοῖον

αὐτοῦ χαρακτῆρα καθιστάμενος ἀπλοῦς ἐπιτηδευματίας, εἰς πράγματι εἶνε. Βεβαίως, δὲν δύναται νὰ μὴ δηλολογήσω, ὅτι ὁ νομοθέτης ὄφειλε νὰ εἶνε μᾶλλον σαφῆς ἐν τῇ διατυπώσει τῆς ἐννοίας ταύτης, ἵνα μὴ οἱ ἐπιτηδεύοντες τὴν διάταξιν, περιπίπτωσιν εἰς τόσα ἀτοπα, καὶ χαρακτηρίζωσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δημοῖοι ὑπάλληλοι, μίαν τάξιν ἐπαγγελματιῶν, οἵτινες στεροῦνται τῶν πλείστων συστατικῶν τοῦ δημοῖου ὑπάλληλου. Ἄλλ' ὁ νόμος ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐξεφράσθη ἀτελῶς, καὶ ἡ ἀτέλεια αὕτη καθίσταται πέτρα σκανδάλου δι' ἐκείνους, οἵτινες καὶ καλὰ, τοὺς δικηγόρους τοὺς θέλουσι τῶρα δημοῖοι ὑπάλληλοι, ἐν τῇ πλήρει αὐτῶν ἐννοίᾳ. Ἄλλ' ἡ ἀτέλεια αὕτη τῆς ἐκφράσεως δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ τοῦ πράγματος, καὶ ὅταν ἐν τῷ δικηγόρῳ, δὲν ὑπάρχωσι τὰ πλείστα συστατικά, τὰ καθιστῶντα τινὰ δημοῖον ὑπάλληλον, ἴσως ἀσθαίρετός ἐστιν ὁ χαρακτῆρισμός αὐτοῦ, ὡς τοιοῦτου.

Τὰ χαρακτηριστικὰ δὲ ταῦτα εἰσὶ οὐσιωδέστατα, καὶ ἀνευ τούτων ὁ δημοῖος ὑπάλληλος, μόνον ἐπὶ φιλῶ ὀνόματι ἤμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ τοιοῦτος. Τὸ πρῶτον συστατικόν, εἶνε ὁ μισθός. Ὁ δημοῖος ὑπάλληλος μισθοδοτεῖται ὑπὸ τοῦ ἔθνους. Δεύτερον δὲ συστατικόν εἶνε, ὅτι ὁ δημοῖος ὑπάλληλος δὲν δύναται νὰ εἶνε ἐπιτηδευματίας, δὲν πληρῶνει δηλ. ἐπιτήδευμα. Ὁ δικηγόρος μισθοδοτεῖται, οὐχί. Πῶς λοιπὸν δύναται νὰ εἶνε δημοῖος ὑπάλληλος; Ὁ δικηγόρος εἶνε ἀπηλλαγμένος ἐπιτηδεύματος; οὐχί. Διότι πληρῶνει ἐπιτήδευμα. Πῶς δύναται νὰ συμβιβασθῶσι ταῦτα, τὸ ἀμισθον δηλ. τῆς λεγομένης δημοῖος υπηρεσίας, καὶ ἡ πληρωμὴ τοῦ ἐπιτηδεύματος; Οὐχί βεβαίως ἄλλως ἢ μόνον πρὸς τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ τὸν δικηγόρον δημοῖον ὑπάλληλον ἀποκλειστικῶς, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἐπικυρεῖν ἀντίγραφα κλπ. καὶ δὲν ἠννόησέ ποτε, ὅτι οὗτος φέρει τὰ συστατικά πάντα τοῦ δημοῖου ὑπάλληλου, διότι τότε ἠθέλην ἐλεγχθῆ ἴσως ψευδῆς εἰς ἑαυτὸν, ἀφοῦ ὁ δικηγόρος τῶν πλείστων τῶν συστατικῶν τούτων στερεῖται ἐντελῶς.

Ἄλλὰ διὰ τὴν ὁ νομοθέτης, ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς δημοῖους ὑπάλληλους τὸ ἐκλέγεσθαι, πρὶν ἢ παραιτηθῶσι τὴν δημοῖαν υπηρεσίαν τῶν; Τίς δὲν ἐννοεῖ, ὅτι προδήλως ἡ θέσις τοῦ δημοῖου ὑπάλληλου ἐστὶν ἀντικρὺς ἀσυμβίβαστος πρὸς ἀξιώματα; Ὁ δημοῖος ὑπάλληλος κέκτηται ἐξουσίαν καὶ μέσα ἀφειδίῃ, καὶ ἂν ὑποθεθῆ, ὅτι ἦν ἐπιτετραμμένον εἰς αὐτὸν νὰ κατέρχεται εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα, φέρων τὴν πανοπλίαν τῆς δημοῖας υπηρεσίας του, ἠθέλε κριεῖσθαι ὑπερτάτην κατάχρησιν

τῶν μέσων τούτων καὶ τῆς ἐξουσίας του, πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἀξιώματος, καὶ ἡ δημοῖα ὑπηρεσία τότε θά καθίστατο φανερώς, ἀντικείμενον τῆς κακοηθεστερας ἐκμεταλλεύσεως. Ἐκτὸς δὲ τούτου, τὸ ἀσυμβίβαστον καθίσταται προδηλώτερον καὶ ἐπικινδυνώδεστον, ὑποτιθεμένου, ὅτι ὁ δημοῖος ὑπάλληλος περιεβλήθη ἤδη διὰ τινος ἀξιώματος. Τί ἐπικινδύνως νόστιμον ἠθέλεν εἶσθαι, ἐὰν λ. χ. οἱ τμηματάρχαι καὶ γραμματεῖς τῶν ὑπουργείων, ἦσαν καὶ δήμαρχοι ἢ δημοτικοὶ σύμβουλοι τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ἢ ὁ ἔφορος καὶ ὁ ταμίας περιεβάλλετο διὰ τοῦ ἀξιώματος τοῦ βουλευτοῦ; Ἐὰν τοιαῦτα εἶναι πρόδηλα καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνωσιν ἄλλως. Ἄλλ' ὁ δικηγόρος, ὁ ἀπλοῦς δηλ. ἐπαγγελματίας, ὁ μὴ διαφέρων ποσῶς παντὸς ἄλλου ἐπαγγελματίου, τοῦ ἐμποροῦ ἢ τοῦ βιομηχάνου, ὁ ἀποζῶν καὶ οὗτος ἐκ τῆς πελατίας του, ὡς περὶ ὁ ἔμπορος καὶ ὁ βιομηχάνος, καὶ ὁ πληρῶνων τὸ ἐπιτήδευμά του, κατὰ τί δύναται νὰ καταστή ἐπικινδύνος, ἐκλεγόμενος δημοτικὸς σύμβουλος; Προδήλως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν ὑπάρχουσιν, οὔτε οἱ κίνδυνοι, οὔτε τὰ ἀσυμβίβαστα, ὧν ἐμνήσθημεν, καὶ ἠθέλεν ὁ νομοθέτης ἐλεγχθῆ, ὡς παραπαίων ἀσυγγνώστος, ἐὰν καθιέρου τὴν ὑποχρέωσιν τῆς παραιτήσεως τοῦ δικηγόρου ἀπὸ τοῦ ἐπαγγέλματος του, προκειμένου νὰ ἐπιδιώξῃ ἀξιώματι, ἀλλὰ τοιαύτην παράχρησιν γνώμην, ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἥκιστα εἶμι ἰκανός, ὅπως ἀποδώσω τῷ νομοθέτῃ.

Ὁ γράψας εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον τοῦ «Φορολογουμένου» ἐπεκαλέσθη γνώμην διακεκριμένου νομομαθοῦς Κ. Προβελεγγίου, ἀλλ' ἐγὼ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου, ἐτέραν γνώμην τοῦ αὐτοῦ ἐξόχου νομομαθοῦς Κ. Προβελεγγίου, ὅστις ἐν ἔτει 1866 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50 τῆς 21 Φεβρουαρίου 1866 ἐγκυκλίου του ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς νομάρχας καὶ ἐπαρχοὺς τοῦ κράτους, ἐπισήμως ἀποφαίνεται, ὅτι, —ἀντιγράφω τὴν ἐγκυκλίον του— καὶ συμβολαιογράφοι καὶ οἱ ὑποθηκοφύλακες ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δημοῖων ὑπάλληλων, καὶ ἵνα προταθῶσιν ὑποψήφιοι εἰς θέσεις δημοῖου, δημομαρξικοῦ πᾶρεδρου καὶ δημοτικοῦ συμβούλου καὶ ἐκλεγῶσι, πρέπει νὰ παραιτηθῶσι πρὸ τῆς πρατάσεως τῶν ὑποψηφίων, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ δικηγόροι, διότι οὐτοί, δὲν εἶναι δημοῖοι ὑπάλληλοι, κατὰ τὴν ἀληθῆ ENNOIAN τοῦ νόμου» (ἴδε συλλογὴν ἐγκυκλίων διαταγῶν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου τῶν ἐτῶν 1864—1866.) Ἐκεῖνο δὲ, τὸ, «κατὰ τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τοῦ νόμου, ὡς ἀποφαίνεται ὁ κ. Προβελεγγίος,

Handwritten notes and signatures in the right margin.

είναι λίαν σημαντικόν, και δικαιούσιν άνωτέρω εξέθηκα.

Έν Πάτραις 22 Ιουλίου 1887.

Σπυρίδων Θ. Πάππας
(Δικηγόρος.)

Έπι τή ευκαιρία των δημοτ. εκλογών ανεπιύχθη μετά είκοσαετή και πλέον λειτουργίαν των εκλογικών νόμων τό ζήτημα περί του «έν οι δικηγόροι δύνανται να εκλεχθώσι δημοτικοί σύμβουλοι ή ού.»

Διάφοροι γνώμαι υποστηρίχθησαν, και ή δημοσιογραφία δέν ώνεησε να επίληρθη τής εξέτάσεως του έν λόγφ ζήτηματος, ήμεις συντασσόμενοι τή γνώμη ότι οι δικηγόροι δέν δύνανται να εκλεχθώσι κατά τους κειμένους νόμους δημοτικοί σύμβουλοι, υποστηρίζομεν όχι μόνον ότι ούτοι είσιν άναμφισβητήτως δημόσιοι υπάλληλοι, πλείστων όσων διατάξεων τούτε οργανισμού των δικαστηρίων, τής πολιτ. δικονομίας του ποιν. νόμου και τής ποιν. δικονομίας ώς δημοσίων υπαλλήλων τους δικηγόρους χαρακτηρίζουσών, ήτε ού μόνον διορισμένων και όρκεζομένων κατά τόν όργαν. των δικαστηρίων ώς οι λοιποί δικαστικοί υπάλληλοι, αλλά και συμπραττόντων εις τήν υπό των δικαστηρίων ένασκήσιν τής δικαστικής εξουσίας δι' άναπληρώσεως των κωλυομένων δικαστών και υποκειμένων εις τήν πειθαρχικήν εξουσίαν των οικείων προέδρων, εισαγγελέων και δικαστικών συμβουλίων Α. Π. 237 του 75, αλλά υποστηρίζομεν άκόμη και ότι ειδική διάταξις άπαγορεύει τήν συμμετοχήν των δικηγόρων εις δημοτικήν υπηρεσίαν, ήτε θεωρηθώσιν ούτοι ώς δημόσιοι υπάλληλοι, ήτε μή. Άρκεί ότι είναι δικηγόροι.

Τό άρθρον 276 του δικ. όργαν. έχει επί λέξεσιν ούτω. «Τά έργα του δικαστικού υπαλλήλου ή υπρέτου, ίδίως τά του γραμματέως, δικηγόρου, συμβολαιογράφου ή κλητήρος δέν συμβιβάζονται με κάμμίαν άλλην δικαστικήν, διοικητικήν, εκκλησιαστικήν, στρατιωτικήν, ή δημοτικήν υπηρεσίαν. . . . ειμή ότι οι νόμοι επιτρέπουσι ή τώς εξαίρεσιν» ούτως αναδέχεται δύο ή πλείονας των υπηρεσιών τούτων τιμωρείται με πειθαρχικήν ποινήν, εάν δέ και μετά τούτο επιμένη κατέχων αυτάς άποβάλλεται όλων τούτων των θέσεων.

Ήδη μένει να ιδώμεν εάν μετά τήν επικύρωσιν τής εκλογής των δικηγόρων ώς δημοτικών συμβούλων, ή πολιτεία θά εφαρμόσῃ τόν δικαστ. όργανισμόν, και εάν οι κ. κ. δικηγόροι θά έμείνωσι κατέχοντες άμφοτέρας τās θέσεις, δηλαδή τήν του δημοτικού συμβούλου, και τήν του δικηγόρου.

Έπανορθώσεις και εξηγήσεις.

Οι ήμέτεροι συμπολίται βεβαίως θά ήπόρησαν αναγινώντες πρό τινων ήμερών εις το Αθηναϊκάς έφημερίδας και έγγχωρίους τηλεγραφήματα εξ Αίγίου δι' ών καταγγέλλετο, εις τε τό κοινόν, τήν Κυβέρνησιν και τās άρχάς, ό κ. Κέλλερ μέλος τής ένταύθα Βταιρίας Φέλις και Σ. πρόξενος δέ παρ' ήμιν τής Γερμανίας, και Πρόεδρος του Έμπορ. Συλλόγου «Έρμη» ώς επιδρομέυς επί άλλωτριών κτημάτων, ώς απειλών να διαρπάξῃ ξένον σταφιδοκαρπόν ώς ληστής και ότι τέλος δι' ένόπλων διαταράξεων τήν κυριότητα και τās οικογενείας φιλησύχων πολιτών. Ήρδς δέ και ότι ό κ. Κέλλερ εις τās παρανομίας και βιαίας τούτας πράξεις του είχε συμπραττούσας ή μάλλον συναόχους τās τοπικάς άρχάς και τήν ένταύθα μοιραρχίαν, ήτις έχορήγησεν αύτφ άνδρας τής χωροφυλακής, ίνα εκπίσση θύση και άπωλέσῃ ώς άνωτέρω εξέτεθη. Θά ήπόρησαν είπομεν οι ήμέτεροι συμπολίται μανθάνοντες πάντα

ταύτα, ώς προερχόμενοι παρ' άνδρός όν έσυνέθησαν να θεωρώσι και ώς εξ ήθους και ώς εξ ανατροπής άνίκανον να άδικήσῃ τινά, πλείστορον δέ να ενεργήσῃ παρανόμως επί ξένης ιδιοκτησίας, να διαρπάξῃ ληστρικάς πράξεις οιαι αι διά των δημοσιευθέντων τηλεγραφημάτων καταγγελλόμεναι. Και διά μέν τους συμπολίτας ήμων ό κ. Κέλλερ δέν έχει ανάγκην άπολογίας, ήθέλαμεν δ' άδικήσαι τήν νομοσύνην του τόπου εάν προς στιγμήν ήθέλαμεν τόν εκλάβει ίκανόν να πιστεύσῃ όσα περί του κ. Κέλλερ έτηλεγραφήθησαν, αλλά έπειδή πλην των έγγχωρίων έφημερίδων και Αθηναϊκάι συναδέλφοι έδέχθησαν και έδημοσίευσαν τά τηλεγραφήματα εκείνα, δι' αυτών δ' έσυκοφαντήθησαν και άρχαι, ούδέν έτερον πράξασαι επί του προκειμένου ή τό καθήκον των, παρεξέσασαι τήν συνδρομήν των εις ένίσχυσιν του νόμου και εκτέλεσιν τελεσιδικιών αποφάσεων. Είς ήμās γνωρίζοντας έν λεπτομερείαις υπό άλλην ή τήν δημοσιογραφικήν ιδιότητά μας τά των άμφοτερομένων τούτων υποθέσεων, επιβάλλεται τό καθήκον να εκθέσωμεν τά πράγματα έν αληθεία περί ής επιμαρτυρήσασαι υπό ίδίαν εύθύνην. Η διαφώτισις των υποθέσεων τούτων επιβάλλεται και προς άλλον σκοπόν, τήν εξυπηρέτησιν δηλονότι γενικωτέρου συμφέροντος τής πόλεως Αίγίου, περί ού κατωτέρω θέθησονται ίκανά.

Ο κ. Κέλλερ πρό χρόνου τινός έγένετο τό θύμα πονηρού έν Αίγίφ όφειλέτου, όστις διά μηχανορραφιών άνγκύστων ένέπλεξε τόν αγαθόν ξένον εις παγίδα, εξ ής ούτος εξήλθε με θετικήν ζημίαν έκάτον τεσσαράκοντα χιλιάδων δραχ. Τό πάθημα τούτο του κ. Κέλλερ είναι ένταύθα κοινώς γνωστόν, ώς να μη είναι ανάγκη να εκτυλιχθῃ έν ταις λεπτομερείαις αυτης όλη ή ανήθικος δολοπλοκία του όφειλέτου εκείνου, ήτις τότε ενεποίησεν ένταύθα αισχρίστη έντύπωσιν παρὰ πάνσιν. Μετά πολλά συνεδριάσει τών όφειλέτην του και έδέχθη να λάβῃ άντι τών όφειλομένων αυτφ περί τās 40 χιλ. δραχμάς, διά τήν κατά δόσεις πληρωμήν των όποιων έχορήγησε μακροτάτας προθεσμίας, έδέχθη να λάβῃ μικρόν τόκον και να έγγράψῃ δευτέραν υποθήκην επί των κτημάτων του όφειλέτου. Μετά τήν πληρωμήν τής πρώτης δόσεως τά κτήματα του όφειλέτου εξεπλειστηριάσθησαν υπό των πρώτων ένυποθήκων δανειστών του, ό δέ κ. Κέλλερ άνηγγέθη και εξήτησε να λάβῃ, ότι ήθελεν υποληφθῃ μετά τήν ίκανοποίησιν εκείνων, ίνα δέ υποστηρίξῃ τόν συναγωνισμόν κατά τόν πλειστηριασμόν έγένετο και αγοραστής έκάτον περίπου στρεμμάτων ών τό τίμημα έμπροθέμως κατέσσελε. Και διά μέν τās αναγγελίας του ό όφειλέτης δέν άρπασεν ένστασιν τής πολιτικής δικονομίας, ούδέ στρεφοδικίαν τής πονηρίας άς να μη προσάβῃ όπως ό κ. Κέλλερ άπωλέσῃ τό δικαίόν του, και περί τούτου μέν δύνανται να μαρτυρήσωσιν αι ήμεταξύ τούτου και εκείνου ύφιστάμεναι εκκρεμείς δικαι, αλλά δέν πρόκειται περί τούτου σήμερα. Αλλά ό όφειλέτης δέν ήνώσει να υποχωρήσῃ ούτε άπέναντι του δικαίου τής επ' όνόματι του κ. Κέλλερ κατακυρώσεως των επί πλειστηριασμού εκποιηθέντων κτημάτων, δι' ά κατέβαλε τίμημα και άπησχόλησε νέον κεφάλαιον πριν ή αναλάβῃ τό ίδιον, έδείχθη ανώξανκτος εις έμποδία, εις άμφισβητήσεις, εις πονηρίας, πάντα δέ ταύτα όφειλεν ό άτυχής Κέλλερ να ματαιή διά δικαστικών άγώνων και δικών πολυδαίδαλων. Αλλά τόν βαθμόν του σκληροτραχίλου αυτου ό όφειλέτης έδειξεν άρνούμενος τήν παράδοσιν ένός τεμαχίου σταφιδαμπέλου εκ στρεμμάτων 10 εις θέσιν Λόγγων τής περιφερείας Αίγίου, κατακυρωθέντος επί πλειστηριασμού εις τόν κ. Κέλλερ άντι δραχ. 1000 τό στρέμμα, και περί τούτου του κτηματος πρόκειται σήμερα. Έπι του κτηματος τούτου ό κ. Μεσσονέζης είχε έγγεγραμμένην πρώτην υποθήκην, εξεπλειστηρίασεν αυτό και έλαβε παρὰ του κ. Κέλλερ, γενομένου αγοραστού, τό τίμημα, αλλά ό όφειλέτης είχε και παρακειμένης σταφίδα μπέλου καιίστης ποιότη-

τος και έλαχίστης συνεπώς αξίας και διουνήθη να παραδώσῃ μέρος τούτων άντι του εκποιηθέντος τμήματος, με' όλον ότι τά όρια στενωπός διεμαρτύροντο, ή μαρτυρία του πρώτου ένυποθήκων δανειστού ήρχετο συνεπίκουρος και ή τιμή του αγορασθέντος κτηματος έν σχέσει προς τήν αξίαν του παρὰ του όφειλέτου ύποκαθισταμένου, ούδμίαν άφινεν άμφισβηλίαν περί τής ταυτότητος του εκπλειστηριασθέντος. Ο όφειλέτης ούχ ήτιον επέμενε να παραδώσῃ τό δεύτερον, τό εύταλές, δέν έδίστασε δέ σην ταις άλλοις και αυτά τά όρια να συγχύσῃ και έν λοφίδιον προσδιορίζον τό όριον του πρώτου έσχε τήν εύφύζην να αντικαταστήσῃ δι' ένός άρμακά. Ο κ. Κέλλερ έμπλακεις εκ νέου εις νέαν δολοπλοκίαν κατέφυγεν εις τά δικαστήρια, ήγωνίσθη δέ επί δύο και πλέον έτη άγώνα δικαστικών πεισματούδν έντούτοις είχε καταβάλει τό τίμημα και εύρίσκειτο εκτός του κτηματος, ό δ' όφειλέτης εξηκούθει νεμόμενος ή μάλλον λυμαινόμενος αυτό. Τό πρωτοδικειον έδικαίωσε τόν κ. Κέλλερ, τό έφετεριον έπίσης και ή άπόφασις τούτου έγένετο τελεσιδικος και άπήγγειλε ποινήν χρηματικήν τφ όφειλέτη έν ή περιπτώσει ήθελε διαταράξει έν τή κατοχή και νομή τόν πρώτον. Ο κ. Κέλλερ μετά τήν τελεσιδικίαν εγκατεστάθη νομίμως επί του κτηματος, αλλά ό όφειλέτης δέν έννοεί να σεβασθῃ τίποτα και τό διακηρύσσει διαπρασίως και ένώπιον του δικαστικού κλητήρος ποιούντος τήν εγκατάστασιν. Έξυβρίζει τά δικαστήρια ως μεροληπητήσαντα, άπειλεί όλους και λέγει ότι θά πείσουσιν πτώματα έν ή περιπτώσει ζήτησις να του αφαιρέσῃ τήν νομήν του κτηματος. Πάντα ταύτα είσι βεβαιωμένα επισήμως δι' εκθέσεως του κλητήρος, συνταχθείσης τή αίτήσιν του κ. Κέλλερ. Είναι δέ ίκανός να πράξῃ τά άπειλούμενα, διότι πρό ένός ακριβώς έτους εκ παρομοίας άφορμής έπατέθη δι' ένόπλων κατά των έπιστατών του κ. Κέλλερ, έτραυματίσθη ένα εξ αυτών, καταγγελλείς δέ προύφυλακίσθη και άγνωοούμεν τίνι τρόπφ άπέφυγε τήν τιμωρίαν. Ο κ. Κέλλερ βλέπων ότι εις τόν τόπον εκείνον ούδέν ίσχύουσιν αι άποφάσεις και ότι μετά τήν δικαίωσιν του εκ των δικαστηρίων ήπειλείτο να αφαιρεθῃ του κτηματος και τής ζωής άκόμη, κατέφυγεν εις τόν ένταύθα κ. εισαγγελέα όστις τή αληθεία κατανοήσας περί τίνος έπρόκειτο ένήργησε, ότι επί του προκειμένου τφ επέβαλε τό στοιχειωδέστερον καθήκον του και διά τούτο μόνον άξίως έπαίνου έγένετο. Παρήγγειλεν θθεν τήν ένταύθα μοιραρχίαν να ένίσχυσῃ τόν κ. Κέλλερ έν τή κατοχή του κτηματος και προλάβῃ ρήξεις και βιοπραγίας τώσον πανηγυρικός προαγγελόμενας εκ του άδιορθώτου όφειλέτου. Οτι δέ έδικαίωσεν έν των ύστέρων τήν ένέργειαν του κ. εισαγγελέα είναι ότι πριν ή οι άποσταλλέντες προς ένίσχυσιν του κ. Κέλλερ χωροφυλακες μεταβώσιν επί τούτου, ό όφειλέτης, ένίσχυόμενος υπό μισοθών ένόπλων, εισέρχεται νύκτωρ μετά 50 έργατών και όλονκτις τρυφά τό κτήμα και μεταφέρει τόν σταφιδοκαρπον, προώρως άποκοπέτα εις τους άλλωνάς του, άπειλεί δέ θάνατον εις τους ανθρώπους του κ. Κέλλερ. Ούτος άπέναντι τής νέας ταύτης θρασύτητος του όφειλέτου, ήτις μετέγχε πλέον εκκληματικού χαρακτήρος, σχεδόν ληστρικού, καταγγέλλει αυτόν επί κλοπής, ό δέ κ. εισαγγελέας παραπέμπει τήν μήνυσιν εις ανακριτήν, όστις μετά τήν εξέτασιν του παθόντος και ένός έτέρου μάρτυρος, μετά δραστηριότητος και νομοσύνης τιμώσας αυτόν, πειθόμενος ότι επί του προκειμένου άμνησόμενοι υπερέβησαν πάντα όρον θρασύτητος εκδίδει έντάλματα συλλήψεως κατά του όφειλέτου και του υίου του, διατάσσει τήν κατάσχεσιν του άρπαγέντος σταφιδοκαρπού ως κλοπιμαίου και μεταβαίνει αυτοπροσώπως εις Αίγιον προς βεβαίωσιν δεινότερων εκκληματικών πράξεων των ίδίων κατηγορουμένων. Έκει δέ μεταβάς διατάσσει τήν σύλληψιν και των παρεπτεθέντων μετ' αυτφ του κ. Κέλλερ και του όφειλέτου του πρώτου

προσώπων, υπό νόμιμον δήμενον τύπον, ως και των όπλοφόρων δι' όν εξετασθή η διαρπαγή του σταφιδοκάπου.

Αυτη είναι εν άκρην άληθεία η ιστορία της υποθέσεως, οι διενεργήσαντες δε πανθ' όσα άνωτέρω εξεθέσαμεν, προς περιούρησιν της έννόμου τάξεως, ήθέλησαν διά των τηλεγραφημάτων των προς τας έφημερίδας και την Κυβέρνησιν να παρασταθώσι θύματα της βίας και της παρανομίας του κ. Κέλλερ και της καταπίεσεως των διαφόρων άρχων ως και έσυκοφαντήσαν μεθ' όσης θρασύτητος είχον περιουσίας και νόμους, και δικαστικάς αποφάσεις.

Και οι τοιοῦτοι εύρίσκουν προστασίαν και εν τη έφημεριδογραφία και εν τη κοινωνία και εν τη τάξει των πολιτευομένων, διότι δυστυχώς και μεταξύ τούτων εδρέθησαν προστάται και κινδύμονες του έγκλήματος. Περί έφημεριδογραφίας και πολιτευομένων δεν πρέπει να γίνη λόγος, διά γνωστούς λόγους, δέν δυνάμεθα έντούτοις να μη παρατηρήσωμεν τινά όσον άφορᾷ την εν Αίγίω κοινωνίαν ητις δέν εδειξαν όσον εφείλε να δείξη άποστροφήν άπέναντι της άπάτης ης έγένητο θύμα ο κ. Κέλλερ, ουχι θεθαίως εις την προκειμένην περίστασιν, άλλ' εις την πρώτην εκείνην την παραγαγούσαν ταύτην και ούτω ενεθάρρυνε τον εφείλετην εν τη άκατονομάστῃ διαγωγή του, η τοιαύτη άνοχη της κοινωνίας δέν άδικεί μόνον το παθόν άτομον, άλλ' όλόκληρον την πίστην ενός τόπου. Οποταν εν τόπω μικρῷ, έχοντι χρείαν της πιστεώς του και των ζένων κεφαλαίων, τα ζένα ταύτα κεφάλαια παραγδύονται άτίμως, η δε κοινωνία δέν αλγίθερται την παγίδα, άλλ' δεικνυται συμπάθεια προς τους άπαταιώνας και προστατεύει αυτούς, θεθαίως ο τόπος ούτος κινδυνεύει να γίνη αναξιοπιστος προς ζήκίαν του. Δέν ήξεύρομεν εάν οι εν Αίγίω άντελήθησαν των επί της πόλεως των συνεπειών παρομοίαν περιστάσεων η ήμεεις έντούτοις δυνάμεθα να θεβαιώσωμεν αυτούς, ότι η περίπτωσις εν η έγένητο θύμα ο κ. Κέλλερ, εταρται δύο η τρεις παρομοίαι περιστάσεις προηγούμεναι καθ' οι έπαθον εξ Αίγίου πιστωτικά τινά καταστήματα, έμψωσαν ούσιωδώς εν τῷ συνόλω την πίστην του τόπου εκείνου, κατέστησαν προς αυτόν όλαν δίσπιστα τα ζένα κεφάλαια άδικως ίσως κούτο, διότι η κοινωνία του Αίγίου περιλαμβάνει εμπόρους και κτηματίας αξίους πάσης πιστεως και διά την χρηστότητα και τα κεφάλαιά των, άλλ' έπωσθήποτε η κοινωνική αλητεγγία είναι άμέριστος, μεμονωμένα δε περιστατικά επιδρώσιν, όσον δέν πιστεύει τις, επί του συνόλου.

Αξιότιμε κ. Συντάκτα του «Φορολογουμένου»

Μερικοί των κυρίων υποψηφίων παρέδρων και Δημοτικών Συμβούλων, είτε θελοτυφλώτοντες είτε άγνοούντες τους όρους δι' όν έπέρχεται η εκλογική επιτυχία, είτε και εξ εγωισμοῦ μη αντιλαμβανόμενοι της περι έαυτών κρίσεως της κοινωνίας, εκτρέπονται μετά την άποτυχίαν των εις παράπονα γελοία και άηδῆ, δι' όν θέλουν να πείσουν έαυτούς και το κοινόν ότι η άποτυχία των προήλθεν εξ άλλων λόγων και ουχι εξ εκείνων οτινες πραγματικῶς την παράγαγον. Αν και η άπάντησις εις αυτούς ηο περιττή, διότι ηρκει το μειδίημα, μεθ' οῦ η κοινωνία οικτείρει αυτούς, καιτοι προσποιουμένη ότι κατανοητικῶς άκούει τα παράπονά των, ουχ' ήτιον ένομίσαμεν καλόν να τοις άπερθύνωμεν ολίγας λέξεις.

Η επιτυχία των υποψηφίων δημοτικών Παρέδρων και συμβούλων εξαρτάται μὲν εκ της υποστηρίξεως και της ισχύος του κόμματος ούτινος συγγάνουσι φίλοι, άλλά και εκ πολλών άλλων λόγων, ιδίως δε και πρό πάντων εκ της ιδιαιτέρας αυτών τούτων περι της υποψηφιότητος των

ενεργείας, εκ της εκτιμήσεως και συμπάθειας της κοινωνίας προς τα πρόσωπα αυτών και εκ της καταλλήλου εν ταίς κάλπαις αντιπροσωπεύσεως των άλλως αν έξερτάτο η επιτυχία εκ του κομματος μόνον τότε πάντες οι παρέδροι και οι Δημοτικοί σύμβουλοι θα ήσαν του αυτού χρώματος και φίλοι του επιτυγχάνοντος Δημάρχου, άλλά τα πράγματα, άποδεικνύουν και διά τους τυφλούς, και διά τους άνοήτους άκόμη, όλως το έναντίον. Ένω ο κ. Ρούφος επέτυχεν ως Δημάρχος, οι τρεις πρώτοι των Παρέδρων επέτυχον εκ της Αντιπολιτευσως. Ο κ. Καρφεντζόπουλος φίλος του κ. Ρούφου ήπιχει των πρώτων άποτυχόντων άκριθῶς κατά 2439 ψήφους, ένθ ο κ. Γράνας φίλος και αυτός του κ. Ρούφου υπερτερεί του κ. Καρφεντζόπουλου 1020 ψήφους, ο δε κ. Πάπαντωνόπουλος φίλος και αυτός του κ. Ρούφου ήπέχει του μὲν πρώτου επιτυχόντος κατά 2510 ψήφους, του δε κ. Γράνα του αυτού κόμματος 1220. Πλεγαλείτεται δε άποστάσεις κατά χιλιάδας ψήφους χωρίζουν τους λοιπούς υποψηφίους Παρέδρους τους φίλους του κ. Ρούφου.

Ο κ. Γερούσης φίλος του υποψηφίου κ. Κοντογούρη υπερτερεί τον κ. Κομνηνόν επίσης φίλον του κατά 1484 ψήφους. Βρευνήσατε τους αριθμούς των υποψηφίων Παρέδρων όλων των κομμάτων και θα ιδῆτε ότι μεταξύ των οι υποψηφιοί του αυτού κόμματος ήπέχουν κατά χιλιάδας απ' άλλων ψήφους. Παραπονοῦνται οι άποτυχόντες και κραυγάζουσι « διατι ο δεινα άνήκων εις το αυτό κόμμα με ήμ με υπερτέρησε κατά χιλιάδας ψήφους; » Άρα έξάγει το συμπέρασμα του « με' έδολιεύθη το κόμμα, ε και τοιοιτοτρόπως δι' ενδ' ψευδοῦς και γελοίου συλλογισμοῦ ίκανοποιεί τον εγωισμόν του ο όποιος τον τυφλώνει και δέν τον αφήνει να ιδῇ τα αληθῆ αίτια της τισούτης διαθορας.

Τα αυτά συμβαίνουσι και εις άλλους των άποτυχόντων υποψηφίων Δημοτικών συμβούλων παραπονοῦνται δηλονότι και ούτοι ότι τους έδολιεύθη το κόμμα τους. Ο κ. Χατζηθανασίου φίλος του υποψηφίου κ. Κοντογούρη λαμβάνει 2748 ψήφους, ένθ ο κ. Κωνσταν. Γκολφινόπουλος 2235, ο κ. Αλέξ. Παπαθανασίου 1617, ο κ. Ανδρ. Παπαργυρίου 1909, ο κ. Αναστ. Τσακασιάνος 1732. Βλέπετε ότι ούτοι φίλοι του κ. Κοντογούρη λαμβάνουσι χιλιάδας ψήφους ολιγωτέρως από τον κ. Χατζηθανασίου φίλον και αυτόν του κ. Κοντογούρη. Λοιπόν κατά τους κ. άποτυχόντας ο κ. Κοντογούρης έδολιεύθη τον Τσακασιάνον, τον Γκολφινόπουλον, τον Παπαθανασίου, τον Παπαργυρίου και υπεστήριξε μονομερῶς μόνον τον κ. Χατζηθανασίου;

Ο κ. Κρεμμύδας φίλος του κ. Γεροκωστοπούλου λαμβάνει ψήφους 3356, ο κ. Γερανόπουλος 3073, ένθ ο κ. Λεωνίδας Σταμάτης φίλος και συγγήνης του κ. Γεροκωστοπούλου λαμβάνει από αυτου 1000 ψήφους άκριθῶς ολιγωτέρως; ο κ. Σαρδελιάνος επίσης μισονεκτεί κατά πολλῶν επιτυχόντων, ο κ. Γούναρης φίλατος επίσης του αυτού πολιτευτου ήππει κατά 1500 ψήφους, επίσης ο άγαπητός του κ. Γεροκωστοπούλου κ. Ίωάν. Πατζίκας επίσης ο κ. Όδυσσεύς Κρητικός ο δε γαμβρός του κ. Σουλιώτης επιτυγχάνει μόλις και τελευταίος δι' 25 ψήφων. Λοιπόν τι θα είπωμεν ότι έδολιεύθη αυτούς και ότι υπεστήριξε μόνον την κ. Κρεμμύδαν και τον κ. Γερανόπουλον;

Ο κ. Βέρροιος, ο κ. Βενεζανόπουλος φίλος του κ. Ρούφου λαμβάνουσι 3500 ψήφους, ο κ. Χασαπάκος 3000 σχεδόν, ένθ ο κ. Αναστάτος λαμβάνει μόνον 1800, ο δε κ. Κομπότης φίλος και αυτός του κ. Ρούφου και ένδοξο μάλιστα την παραμονήν παράστημα άποθεώσεως αυτού μόλις έλαβε 800 ψήφους έρχόμενος εις την τάξιν του 103 μεταξύ 104 υποψηφίων. Άλλά μήπως από τους κυρίους Πολυχρονόπουλον, Παπακωνσταντινίδην, Γκολφινόπουλον και λοιπούς

επιτυχόντας φίλους του κ. Ρούφου δέν ήπέχουν χιλιάδας ψήφων κατά κράτος ήτηθέντες οι Θεόδωρος Βύσταθόπουλος Ίατρος Καραϊσκος Κωνσταντίνος, Βουρλούμης, Κουλογεωργούλας, Σακελλαρόπουλος, Σκλαβούνος, Τριανταφίλλεπουλος, Συρουγιάννης, Σπανόπουλος και λοιποί; Θα είπωμεν λοιπόν ότι υπεστήριξε τους πρώτους και έδολιεύθη τους δευτέρους; Άλλ' όχι μόνον μεταξύ φίλων του αυτού κόμματος άλλά και μεταξύ αδελφών δέν παρατηρείται σπουδαία διάφορα; Ο κ. Γ. Τσερτίδης πρώην Βουλευτής πολιτικής δημοτικής σύμβουλος φίλος του άποδειχθέντος εν τη εκλογῃ ισχυροτέρου κόμματος, λαμβάνει από τον αδελφόν του κ. Ίωάννη ψήφους 500 ολιγωτέρως. Άλλά τις η ανάγκη να πολλαπλασιάζωμεν τα παραδείγματα; Λάβετε, ανά χείρας τους αριθμούς των παρέδρων και συμβούλων και θα ιδῆτε όχι μόνον μεταξύ των φίλων ενός και του αυτού κόμματος άλλά μεταξύ των στενωτάτων και οικειωτάτων ενός και του αυτού πολιτευτου υποψηφίου όπου δέν υπάρχει υποψις (ούτε δόλου ουδέ παρακινῶς τινός προτιμήσεως) ότι θα εβρετε διάφορην χιλιάδων. Λοιπόν παύσατε τα γελοία παράπονά σας και μη θέλετε δικαιολογούντες τον εγωισμόν σας η υποθέτοντες ότι η κοινωνία έχει περιθύμην όσον εκτίμησιν και συμπάθειαν υποθέτετε εν τη κεφαλῇ σας, να επιρριψήτε εις άλλους και μάλιστα εις τους φίλους σας πολιτευτας την αίτιαν της άποτυχίας σας, ένθ αυτη κατά το πλεϊστον οφείλεται εις σας. Διότι τελευταίως σας λέγομεν ότι, η επιτυχία των παρέδρων και των συμβούλων εξαρτάται μὲν εν μέρει εκ της ισχύος και της υποστηρίξεως του κόμματος, άλλά κυρίως και πρό πάντων εκ της προσωπικής εκτιμήσεως και συμπάθειας ης άπολαύει ο υποψήφιος; παρέδρος η σύμβουλος, εκ της ιδιαιτέρας εργασίας αυτου και εκ της επιτηδειότητος και νομιμοσύνης του αντιπροσώπου του εν τη κάλπῃ.

Ταύτα ένομίσαμεν αναγκαίον να είπωμεν διά του; εν καλή πίστη παραπονομένου περι της άποτυχίας των, διά δε του; κακής πιστεως, τους αιτιωμένους πολιτευτας επίτηδες διά να συκοφαντήσωσι, τούτους παραδίδομεν εις την κοινήν περιφρόνησιν, διαθεθαίοντες αυτούς και τους θόλους και μικροπονήρους υποβολείς των, οτιπνεσ επιμένουσιν εν ταίς κακίαις των, επιδεικνύμενοι μαύρην άχαριστίαν, ότι δέν δύνανται να διασείσουν την υπόληψιν πολιτευτων όν η είλικρίνεια προβαίνει μέχρι βαθμού όν η κοινωνία πάσα των Πατρών γνωρίζει, και την όποιαν αυτοί ουτε ηθεάθησαν ουτε είναι ίκανοί ποτέ να είσθαιθώσιν.

Εδούθρον

Κύριε Δημάρχε!

Συνεπεία της από 3 Ίουλίου και επ' αριθμ. 2482 ε. ε. έγγραφου παραγγελίας σας παρεστήμεν εις τας εξετάσεις των μαθητων του ιδιωτικού εκπαιδευτηρίου κ. Χαρ. Δημητροπούλου και επί τη εύκαιρία ταύτη υποβάλλομεν ήμιν την σχετικήν έκθεσίν μας.

Ο διευθυντής του εκπαιδευτηρίου τούτου είδομεν ότι ακολουθεί το διδακτικόν σύστημα της νέας λεγομένης μεθόδου, των δ' εξετάσεων το αποτέλεσμα επί των καθ' έκαστα μαθημάτων υπήρξεν ως εξής.

Την ανάγνωσιν έποίησαν οι μαθηται ως κοινήν όμιλίαν γινουμένη εν ταίς συναστροφαις, εις τα διάφορα δε εισαγωγικά έκαμνον άπαγγελίαν, ης το νόημα ήδύνάτο τις να έννοήσῃ ως εξ αυτων των σχημάτων, ότινα έποίησαν οι μαθηται, λίαν γαγυμασμένοι εις τούτο.

Εις την γλώσσαν (τεχνολογίαν) διακρίνεται ότι οι γραμματικοί κανόνες άπέρρεον εξ αυτης της κρίσεως των μαθητων και ότι άπηγντων ουχι

τυπικώς αλλά κατ' ουσίαν εις τὰς προτεινομέ-
νας διαφόρους γλωσσικάς ἐρωτήσεις.

Τὰ ἱερά διηγοῦντο μετὰ τὸς αὐτῆς πεποιθή-
σεως καὶ σαφηνείας ὡς ἂν ἀντελήθησαν ἰδίαις
αἰσθητέσι παρ' αὐτῶν τῶν θρώτων προσώπων
τὰ διάφορα θρησκευτικὰ γεγονότα.

Τὰ μαθηματικὰ κατεῖχον ὑπὸ λογιστικῶν
πνεύμα, δυνάμενοι νὰ καταστρώσωσι χρονοπι-
στώσεις, ὄγοροπωλεσίας καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι
ἀπαιτεῖται εἰς τὸν πρακτικὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν ἐγνώριζον ὡς νὰ ὑ-
πῆρξαν αὐτόπαι τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τῆς
ἀρχαίας καὶ νέας ἑλλην. ἱστορίας, τὴν ὁποίαν
συνέδρασαν μετὰ τῆς γεωγραφίας, χρονολογίας
καὶ ὁμοιολογίας, ὅπερ τὸ σπουδαιότερον τὰ δὲ
γεωγραφικὰ ταξείδια, ἢ παραγωγικὴ εἶνα ἐ-
καστοῦ τόπου καὶ ἢ πολιτιστικὴ κατάστασις
αὐτοῦ ἢ τοῦ ἐπαγωγῶν νὰ ἀκούη τις ἀπὸ μικροῦς
παίδας, αἵτινες ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τούτῳ ἀ-
πῆρτιζον ἀληθῆ παιδικὴν κοινωνίαν.

Τὰ φυσικὰ ἐγνώριζον τόσον, ὥστε πᾶς ἀκρο-
ῦμενος δὲν ἐδύνατο εἰμὴ νὰ θαυμάσῃ τὴν λύσιν,
ἀς αἰτίας καὶ ἐνεργείας διαφόρων φυσικῶν φαι-
νομένων. Ἐγνώρισαν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των
τὴν φύσιν καὶ πεποιθᾶμεν ὅτι πᾶσα ἀχλὺς ἢ
πρόληψις ἐσκεδάσθη ἐκ τοῦ νοῦ τούτων τῶν παι-
δῶν.

Τὰς δύο ὥρας τέχνης Ἰχθυογραφίαν καὶ μου-
σικὴν ἔμαθον πλέον τῶν δυνάμεων τῆς ἡλικί-
ας των. Συμπλέγματα, πρόσωπα, πτηνὰ, σκευή,
οἰκίας, ἀνθὴ καὶ εἴτι ἄλλο ἢ καλαισθησία τοῦ
διδάσκοντος ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ, Ἰχθυογραφί-
αν ὑπ' αὐτῶν. Ἐναυλος δὲ εἰς τὴν ἀκοήν μας
μένει ἀκόμη ἢ ἀρμονικὴ ἐκείνη ὡδὴ α' ἢ Παι-
δεῖα τρισμέγιστον ὄρωρον ἢ ψαλλεῖσα ὑπὸ τῶν
παίδων κατὰ τέχνην καὶ σύστημα τετραφώνων.

Τὴν γυμναστικὴν ἐδιδάχθησαν ἀρκούντως δι'
ἀνοργάνων κινήσεων.

Γίνεται δὲλον ὅτι ὁ κ. διευθυντὴς ἐξήταξε
τοὺς μαθητὰς τῶν τάξεων εἰς ἐκείνας τὰς ἐρω-
τήσεις, ἃς ἡμεῖς καὶ ἄλλοι ἀξιότιμοι κύριοι πα-
ριστάμενοι ἐπεδείκνυμεν εἰς αὐτόν. Ἐθαυμά-
σαμεν οὐ μόνον τὰς γνώσεις τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ
καὶ τὸ ποσὸν τῆς διδασκαλίας ἕλης, ἧτις δι'
εὐμεθοδου διδασκαλίας ἐγένετο κτήμα αὐτῶν.
Ἐν τέλει δὲ συγκινητικώτατα ὑπῆρξαν τὰ συγ-
χαρητήρια ἐκ μέρους τῶν γονέων, πρὸς τὸν κ.
διευθυντὴν, ἅτινα ὡς διετέλεστο ἡμῖν ἦν ἢ με-
γαλειτέρα δι' αὐτὸν ἀμοιβή.

Ὅθεν, ἀπαραίτητος ὑποχρέωσις ἐπιβάλλεται
ἡμῖν κ. Διευθυντε, ὅπως ἐκφράσωμεν δημοσίᾳ,
τὴν ἄκραν ἡμῶν εὐσεβείαν πρὸς τὸν κ. διευ-
θυντὴν τοῦ ἰδιωτικῆς τούτου ἐκπαιδευτηρίου καὶ
εὐχόμεθα ἵνα ἢ κοινωνία ἐκτιμᾶσα τὰς προόδους
αὐτοῦ τὸ κρίνει ἄξιον ἀπολύτου ὑποστηρίξεως.

Ἐν Πάτραις τῆ 17 Ἰουλίου 1887

Τὰ παρασθέντα μέλη τῆς ἐξεταστικῆς ἐπι-
τροπῆς.

A. Λιάλιος
N. Κορύλλος
N. Πετραλιάς

ΔΙΑΦΟΡΑ

Παρ' ἡμῖν τὰ κακὰ ἐπαναλαμβάνονται κατ'
ἔτος κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἔτους μεθ' ὅσας ἀκρι-
βείας καὶ αἱ ὥραι αὐταὶ ἐνῶ ἐὰν πραγματοποιηθῇ
καλόν τι εἴτε τυχαίως, εἴτε ἐκ προνοίας, καὶ
ὀλιγίστης διάρκειας ἀπεβαίνει πάντοτε καὶ οὐ-
δέποτε πλέον ἐπαναλαμβάνεται. Κατὰ τὴν ὥ-
ραν ταύτην τοῦ ἔτους πλὴν τοῦ καύσωνος, τῶν
πυρετῶν, τῆς ἐροχῆς, τῶν πυρκαϊῶν τῶν δασῶν
ἔχομεν καὶ τὴν μάστιγα τῶν ὑδρονομῶν τῆς
ἐροχῆς ἧτις εἶναι ἀληθῆς πληγὴ τῶν ἐχόντων
χρείαν τοῦ ἀρδουσίμου ὕδατος κτηματιῶν. Ποία
ἢ ἀποστολὴ τῶν δημοτικῶν τούτων ὑπηρετῶν
καὶ τινὲς τρόπον ἐπιτελοῦσι τὸ καθήκον των δὲν

εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ἡμεῖς, διότι οἱ τοὶ
γνωρίζομεν ἐκ παλαιῶν καὶ ἐκ παραδόσεως, ὡς
εἶπαι, τόσον εἶναι παλαιὰ καὶ τόσον τακτικῶς
ἐπαναλαμβάνονται κατ' ἔτος. Ὅμοιοι ὄπλοφό-
ρων, προσόμοιοι ληστρικὴ συμμορία, διανέμουσι
τὸ ὕδωρ, οὐτινος ἔχουσιν ἀνάγκην οἱ δυστυχεῖς
κτηματῆαι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους
κατὰ τρόπον καταπιεστικώτατον. Λαμβάνουσι
χρηματικὰ δικαιώματα ὅσα θέλουσι, πολλάκις
λαμβάνουσι τοιαῦτα καὶ νερὸν δὲν δίδουσι, ἄλ-
λοτε πάλιν δὲν παρέχουσι τὸ ὕδωρ καὶ εἰς αὐ-
τοῦ, τοὺς προσφερομένους νὰ πληρώσωσιν ἐκ πεί-
σματος, εἰσὶ δὲ πάντες θρασεῖς, ἐπιθετικοί, ἀπει-
λητικοί κ. τ. λ. Κατήντησεν ἢ ἰδιοκτησία τοῦ
κόσμου νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλησιν τῶν κυ-
ρίων τούτων ὑδρονομῶν. Καθ' ἕκαστον ἔτος ἐ-
παναλαμβάνονται τ' αὐτὰ, κατ' ἔτος τ' αὐτὰ
ἀκούονται παράπονα, κατ' ἔτος ἡμεῖς διατυπῶ-
μεν ταῦτα πρὸς τοὺς ὑπευθύνους τῆς καταστά-
σεως ταύτης καὶ ἐντούτοις αὐτὴ δὲν αἴρεται
οὐδ' ἐπέργεται θεραπεία ἢ βελτίωσις. Μῆτε τώρα
ἐλπίζομεν νὰ ἀκουσθῶμεν καὶ παραδοξώτατον θὰ
ἦτο ἐὰν ἠκουόμεθα ὑπὸ τῶν μὴ ἐχόντων ὧτα
οὐδὲ φιλοτιμίαν.

— Κατ' αὐτὰς πανταχόθεν ἀναγγέλλονται πυρ-
καϊαὶ τῶν δασῶν φαίνεται ὅτι φέτος ἀπερα-
σίβητ' ἀποψιλωθῇ ἢ χόρα τελείως ὅπως ἀποβῆ
ἀκατοίκητος πλέον. Καθ' ἑσπέρας καὶ ἡμεῖς ἐν-
τεῖθεν γινόμεθα θεαταὶ μικρῶν πυρκαϊῶν λυ-
μαινομένων τὰ περίξ' ἑσπῶν. Ἐπι τρεῖς ἑσπέ-
ρας κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἑβδομάδος ταύτης εὐ-
ρεῖα πυρκαϊὰ ἐλυμαίνετο τὴν ἑτέραν κορυφὴν
τοῦ Παναχαϊκοῦ Ὀμπλόν, ἀγνοοῦμεν δὲ ποίας ζη-
μίας ἐπροξένυσεν εἰς τὸ παρακείμενον δάσος τῆς
ὄρω ὕμου Μονῆς. Οἱ ταξιδεύοντες δὲ κατὰ τὴν
παραλθοῦσαν τριτὴν τὸν Κοριθιακὸν κόλπον καθ'
ὄλην τὴν πελοποννησιακὴν ἀκτὴν καὶ ἐπὶ τῆς
διοικούσης αὐτὴν βουνοσειρᾶς ἐδωλεπονπλήθος κατα-
σπινόμενον πυρκαϊῶν αἵτινες συνεπλήρουν τὸ ἔρ-
γον τῆς καταστροφῆς. Φαίνεται ὅτι οἱ ποιμένες,
οἱ συνήθως πυρπολοῦντες τὰ δάση, διὰ τῆς ἀτι-
μοφασίας ἐγένοντο θρασύτεροι, διότι ἤδη τὸ ἀπαί-
σιον ἔργον των τὸ ἐξέτεινον καὶ εἰς τὰ περίξ' τῶν
πόλεων καὶ πλησίον τῶν καλλιεργημένων τόπων.
Ὅτω περὶ τὴν ἑσπέραν τῆς παραλθοῦσης Κυρια-
κῆς ἐξερράγη πυρκαϊὰ, εὐρυτάτας λαβοῦσα διαστά-
σεις, εἰς τὴν ὑπερθεν τῆς ἐνταῦθα θέσεως Σαμα-
κῆς περιφέρειαν τοῦ «Ἁγίου Τριφῶνος» πλὴν δὲ
τῶν ἐκεῖ γέροντων ἀγρῶν κατέκαυσε καὶ τινὰς ἀμ-
πέλους. Ἦναι καὶ τοῦτο μία πρόδοσις, φαίνεται δὲ
ὅτι ἀποῦ πλὴν κατέκαυσαν τὰ δάση καὶ ἐρήμω-
σαν τὴν χόραν ἀπὸ τῶν ὀρειότητων αὐτῆς ἐγκαλλώ-
πισμα, ἢ ἀρχίσωσι νὰ καιώσωσιν ἤδη καὶ τὰς φυ-
τείας καὶ θὰ καταστρέψωσι τοὺς ἰδιοκτήτας.

— Οἱ ἀδέσποτοι κύνες ἐνταῦθα καὶ ἰδίᾳ εἰς
τὴν ἄνω πόλιν ὑπερεπλήθυναν καὶ ἀμφισβητοῦν
τοὺς δρόμους πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἀφίουν
εἰς τούτους ἢ συχίαν κατὰ τὴν νύκτα καὶ τοὺς
ἀπειλοῦν διὰ τῆς λύσεως. Διὰ τὴν καταστροφὴν
ταύτην τῶν συνοικῶν μας δὲν ἔπρεπε νὰ περιμέ-
νωμεν νὰ ἐπέλθουν πρῶτον ἀπεικταῖα ἔπρεπε ἢ
Ἄστυνομία πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ἢ λύσσα καὶ γίνουσι τὰ
ἐκ ταύτης θύματα νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ καθήκον τῆς.
Ἦναι καιρὸς ἀκόμη.

— Ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ παραμένει εἰσέτι ὁ οἰ-
κονομικὸς ἐπιθεωρητὴς κ. Ἰωάν. Τσίτσος πρὸς ἐ-
πιθεωρησιν τῶν ἐνταῦθα οἰκονομικῶν ἀργῶν καὶ
ἰδίᾳ τοῦ Ταμείου. Δὲν γνωρίζομεν τί θὰ εἴρῃ παρ'
ἡμῖν ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς, γνωρίζομεν ὅμως ὅτι
πολλὰ θ' ἀκούσῃ παράπονα κατὰ τοῦ Ταμῆα κ.
Μικρομμάτη καὶ παρακαλοῦμεν αὐτὸν νὰ δώσῃ
προσοχὴν εἰς αὐτὰ, διότι κατὰ τὸ πλεῖστον εἰσὶν
εὐλόγα καὶ δίκαια. Πρὸ καιροῦ εἰς τὸ ἡμέτερον
γραφεῖον πολλὰ κατετέθησαν παράπονα κατὰ τοῦ
συστήματος τῆς ἐργασίας τοῦ κυρίου τούτου ὅπερ
ἀπέβη δι' αὐτὸν φαίνεται κερδοσκοπικὸν καὶ διὰ
τούς πολίτας καταθλιπτικὸν, πρὸς δὲ καὶ κατὰ
τῆς πρὸς τοὺς εἰς τὸ γραφεῖον του προσερχομένους
πολίτας κακῆς συμπεριφορᾶς του. Ὁ κ. Ταμῆας,

ἐν οἴκτρῳ παραγνώσει διατελῶν τῆς εὐπορίας
τοῦ τόπου καὶ τῆς εὐπειθείας τῶν παρ' ἡμῖν φο-
ρολογουμένων, περὶ ὀλιγίστου δὲ ποιούμενος τὴν
ἀξιοπέπειαν καλλίστων ἐμπόρων καὶ κτηματιῶν
ἔρευρε πρὸς ἴδιον ὄφελος τρόπον εἰσπράξεως τῶν
φόνων τῆ ἀληθείας ἀπρεπέστατον. Ἀντὶ νὰ στέλ-
λῶνται οἱ δημοῖσι εἰσπράκτορες πρὸς εἰσπραξίν,
ἀποστέλλονται οἱ χωροφύλακες μετ' ἐνταλμάτων
καὶ τοῦτο οὐχὶ κατὰ δυστροπῶντων ὀφειλετῶν
τοῦ δημοῖου, ἀλλὰ κατὰ μεγαλεμπόρων ἐτοίμων
εἰς πᾶσαν πληρωμὴν κατὰ σεβαστῶν κτηματιῶν,
καὶ τοῦτο οὐχὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ δημοῖου
ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῶ ἀτομικῶν τοῦ κ. Τα-
μῆα, διότι εἰς τὸ σύστημα τοῦτο τῆς εἰσπράξεως
ἐγκραται καθὼς φαίνεται καὶ κάποιον συμφέρον
του. Κατὰ τοῦ συστήματος τοῦ κ. Ταμῆα πολλὰ
ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν παράπονα, καὶ δικαίως, διότι
δὲν εἶναι διόλου εὐχάριστον νὰ προσέρχεται αἰ-
φνης πρὸς τὸν φορολογούμενον, ἀνύποπτον, ἀνεῖδο-
ποίητον ὁ χωροφύλαξ μετ' ἐνταλμα εἰς τὰς χεῖρας
καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ εἰδοποιηθῇ χωρὶς νὰ ζητηθῇ,
χωρὶς νὰ δυστροπῆσῃ. Ὁ κ. οἰκονομικὸς ἐπιθεωρη-
τῆς ἐπιλαμβάνομενος τῆς ἐρεύνης τῆς πολιτείας
ἐν γένει τοῦ κ. Ταμῆα θ' ἀνακαλύψῃ ἴσως καὶ
ἄλλας ἀτοπίας ἀλλ' ἡμεῖς εἰς αὐτὰς δὲν ἀνα-
μιγνόμεθα. Οὐχ' ἦτον καὶ οἱ πολῖται οἱ σχόν-
τες ἀφορμὰς δυσσεβείας ἐκ τοῦ κ. Ταμῆα κατ'
τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας του ἢ τῆς συμπεριφο-
ρᾶς του, καθῆκον ἔχουσι νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν
κ. Ἐπιθεωρητὴν καὶ νὰ ἐκθέσωσι πρὸς αὐτὸν τὰ
παράπονα των καὶ νὰ τὸν διαφωτίσωσιν περὶ ὅ-
λων. Τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα εἰς ἀ προσέρ-
χονται συνήθως διὰ τοιαῦτα πράγματα ἐλά-
χιστα δύνανται νὰ πράξωσιν, πολλὰ δὲ δύναται
νὰ πράξῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπιθεωρητῆς αὐ-
στηρὸς καὶ νοήμων ἐὰν ὑποβοηθηθῇ ἐπικαίρως
ὑπὸ τῶν εἰδοτῶν καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων.

— Ὁ Χαρίτος Χ. Κωτζελένης ἐκ Δραβιάνης
καταγόμενος μάγιστρος, διατελέσας ἐπὶ 34 ἔτη παρὰ
τῆ οἰκίᾳ τοῦ κ. Βουδ, ἀποθανὼν πρὸ τινος ἐ-
κκληροδότησεν ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου Πτωχοκομείου
δραχ. 200 ἃς ὁ ἀξιότιμος κ. Ν. Πάνος, ἐκτε-
τελεστής τῆς διαθήκης του, κατέβαλε κατ' αὐ-
τὰς εἰς τὸν κ. Ταμῆαν τοῦ Πτωχοκομείου.

— Εἰς τοὺς ἡμετέρους συμπολίτας τοὺς ἐπι-
θυμοῦντας νὰ ἐκπαιδεύσωσι τὰ ἐαυτῶν τέκνα
ἐν Ἀθήναις συνιστάται θερμῶς τὸ ἰδιωτικὸν λυ-
κειον τοῦ κ. Αθ. Παπαγεωργίου πρῶτον Γυμνα-
σιάρχου, διότι τὸ ἴδρυμα τοῦτο ἀπέφερε μέχρι
τουδε ἀγλαοὺς καρπούς, ἐπιμαρτυρηθέντας διὰ
τῶν ἐξετάσεων τοῦ λήξαντος ἤδη σχολικοῦ ἔτους
καθ' ἃς ἐκ τῶν εἰκοσι μαθητῶν τῆς τελευταίας τά-
ξεως οἱ 16 ἔτυχον βαθμοῦ προβάσμου, οἱ δὲ
τέσσαρες ἔμεινον νὰ ἐπαναεξετασθῶσιν. Ὁ κύριος
Παπαγεωργίου εἶναι γνωστὸς ἐνταῦθα ὡς δια-
κεκριμένος φιλόλογος καὶ εὐσυνειδήτος διδάσκα-
λος, οἱ δ' ἐμπιστευθησόμενοι τὴν ἐκπαίδευσιν
τῶν τέκνων των εἰς αὐτὸν δὲν θὰ μετανοήσωσι.

— Τὴν παραλθοῦσαν Τετάρτην ἀπῆλθεν εἰς
τὴν Ἑσπερίαν ὁ καλλίστος ἐνταῦθα ἐμπορορράπτης
κ. Γεώργ. Παπαϊωάννου, ὅπως προμηθευθῇ κασιμή-
ρια καὶ λοιπὰ εἶδη πρὸς πλουτισμὸν τοῦ καταστή-
ματός του. Ἡ ἄκρα φιλοκαλία μεθ' ἧς ἐγνωρίσα-
μεν τὸ κατὰστημα τοῦ κ. Παπαϊωάννου, μᾶς ὁ-
πόσεται ἐφέτος ἐτι πλείονα.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους καὶ Λονδίνον ὁ
καλλίστος παρ' ἡμῖν ἐμπορορράπτης κ. Βαρθολο-
μαῖος Βιτάλης, ὅπως πλουτίσῃ τὸ κατὰστημα αὐ-
τοῦ ἐξ ὑφασμάτων Παρισινῶν καὶ Ἀγγλικῶν
ἀρίστης ποιότητος.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν γωνιάτῳ μαγαζέτῳ ἐπὶ
τῆς ὁδοῦ α' Ἁγίου Ἀνδρέου, ἢ ἐπὶ τὴν οἰκίαν
κ. Στ. Παπακωστοπούλου (πρῶην κ. Χαρ. Ἀνα-
στασοπούλου) πλησίον τῆς μεσημβρινῆς ἀγορᾶς.
Πληροφορίαι παρα τῷ κ. Κωνστ. Φιλοπούλῳ.